

МОЈ МУЧИТЕЉ, МОЈ СКРБНИК

Мој мучитељ је увек спреман.
То је мој човек од поверења.
Свакодневно ми претреса џепове,
претура по угловима,
њуши намере,
претреса кожу и кости.

Мој равнатељ! Упоран је
као да се нека маленкост или награда
крију унутра. Некад ме то заголица.

Мој скрбник воли да све буде чисто,
Воли да миришем и да ми нокти буду поткресани.
Не воли да забијам наоштрене примедбе
у омекшали трбух дана.

Говорим му да закрпи плафон, да ме заклони од поплава
али њему је довољна
сатисфакција што сам ја још увек чист,
мада њему никад нисам довољно чист.

У лепшим данима, кад успе потпуно да ме сломи,
сазнање о мојој апсолутној немоћи благотворно делује на
његов карактер. Дивно га је тада гледати насмејаног.
Ако се та ствар која му посећује лице и грчи се на њему,
може назвати осмехом.
Ја добро познајем дубину тог „осмеха“,
Знам шта се крије иза,
Знам да мој скрбник може сваког тренутка
Да пробуди крвника у себи.
Зависи од инспирисаности за грех,
од конгенијалног стицаја околности. Тако бар он воли да каже.
Воли да се понаша као естета, акробата, уметник.
Мада је заправо клаун.

Мој часник воли да воли,
Воли да верно извршава своја задужења.
Мој преводалац ме верно преводи, чак и против моје најбоље воље
и намере. Мој преводалац ме преводи све док за то постоји
и најмања потреба. Све док ме не заведе и приведе
превођењем. Све док ми се не заврти у глави.
Мој љубавник!
Све док ме не троне и остави без текста, не одустаје! Све док ме не остави у шоку.
Док се не изгубим у преводу, у подивљалим, добрим намерама,
све док ме упорношћу потпуно не прогута.
Док не одлутам у заборав. Док не умукнем.
Онда ће ми мој мучитељ нежно очински прићи
и замолити ме да прегризем нешто оштро.
Нешто што се не једе.
Нешто што је већ нудио другима пре мене.
Било је то на бранику одбране части. Тако он воли рећи.
О томе, даље, мој мучитељ не жели да говори,
А ако се случајно деси да га о томе питам
Он се само скрбнички насмеје. Пружи утеху и
Нешто што сасвим подсећа на кајање.
Каже ми онда:
Није ѿо ѿвоја дужносѿ. Држи се лиѿераѿиѿуре.
Мада ме та изјава само додатно изнервира.
Мада се онда додатно запитам на шта тачно мисли
пошто ми је већ одузео сав простор и посед, речник –
оно што он воли да назива мојим јединим имањем.
Моје једино немање.

Мој скрбник воли да буде галантан,
Понекад. Чак се и понекад нашали на свој рачун. Тромо, невешто,
као дете које испробава своје прве кораке.
Тада се може видети колико је заправо рањив.

Али мој душебрижник не воли никако кад се други шале,
поготову кад се ја *и слични мени* шале, кад се шалимо
на његов рачун. Он стално виђа те сличне мени. Тако бар каже.
Те и такве мој скрбник сматра недовољно племенитим бићима,
спутаним глупавом упорношћу.
Мој старатељ ме онда теши и често ми говори како превише тумачим ствари,
Преувеличавам, судим. Једном речју,
Превише анализирам. Све је крајње једноставно, каже.
Имам сасвим злонамеран утисак да ме не разуме, да ме лоше преводи,
Да ме се гади!

Да! Кад не бих знао да је мој скрбник
Мој драги равнатељ,
Кад не бих знао да је тај мој станодавац
Један гадни злотвор,
Био бих прилично спокојан.
Овако...

ЉУДИ СА БАЛВАНИМА У ОЧИМА

Постоје они са крошњама над главама.
Сваки лист сакрива по једну ушушкану
рефлексију биља.
Природа је храм
где мушине речи слећу.
Када поплава дође, њихове силуете плове на локвањима
и крекећу.

Са накривљених зидова на пролазнике
стропштавају се симболи времена.
Као божја златна киша,
потопи једноумља.
Свака пукотина је амулет.
Усредно пљуште позиви за
нова буђења нације. И логоре.
Мобилизаторска снага удружене
акције. Рекреације.

Сричем ољуштена слова са зидова,
гутам их сваки пут изнова,
као пророци књиге од бога.
Ако прочитам све зидове,
ако сажваћем и испљунем све ситне и крупне
поруге, увреде, демонизације
можда ће рукописи нестати.
Можда се све своди на уметност жвакања.

Преживање као преживљавање.
Пуна је дневна испаша.

Неки гутају цветове лотоса,
гурају их у пушчане цеви.

Верују да ће цветни садови
сачувати асфалте од распадања.

Највише је ипак оних који негују
балване у очима. Бране у погледима.
Тарабе у додирима.
Закуцавају клинове у поседе,
преоравају прерије,
везују псе чуваркуће за куће.
Ограђују се са лева и десна.
Бистре очи случајних путника
вређају их као ласцивни убоди и зујања
пчела,
претеће воће, изгнанства из раја,
зрневље лакоће.

СПАЉИВАЊЕ СЕЋАЊА

Сећања горе лакше него стиропор,
бестежнија су од било које стране
било ког дневника прогутаног пламеном,
или плоче одавно размрсаног меморијалног
споменика.

Селективизирани Заборав
камен је темељац
сваке вековне традиције
мрзоградње. Угаони одсјај
закрвављеног очњака Вере
блиста над заборављеном лешином,
узданом у свете храмове Ћутања,
све те храмове Силе и Неправде.

Храмове су најпровизорнија варка камена;
Згодан изговор за каменовање
и потпаљивање
туђих простора молитве.

Камена успаванка – то тону тешко
трупло заорава који дави,
одвлачи све са собом
на дно равнодушног океана.

Ћушање је токсична мрља консензуса
која прогоревала, ево, и рупу
у тепиху под мојим ногама.
Осећам га како се успузава
као живица, опасавала зграде трњем,
увлачи се у сваку пору сваке
цигле; интензивира се са кишама
и снеговима – док гори још једна
колиба за изгнанике –

влага погодује тој ватри,
плази кроз строп,
стропоштава се кроз маглу,
шапуће ми вашљиво на ухо:
*Пакао је иза ујла,
Чекају ње кочије за њуш
у земљу амнезије.*
Бундеве буновности.
Мораш се пити лекова
и све заборавиши.

Усјавајше се њо свеју
ви у коров заборава
као у понос
одевени.
Ви мржњом истренирани,
над слободу сећања надвијени;
ви окрвављени,
и ви презиром
загнојени.
Последња и прва птицо сећања
ка мом се лику окрени.
Немој ми шаптати име,
само ме опомени
*у мраку су сви једнако
обезличени.*